

Hjertets Ret.

(Efter „Marhus Stiftstidende“, indibndt af Pst. M. N. Andraean.)

De sidste Maaneders offentlige Forhandling har hørt et gammelt Spørgsmaal vende tilbage med en ny og aktuel Betoning. Hvad mener I om Kristus, hvis Søn er han? Dette er Kærnen i de Dørvæjlsjer, som den Arboe-Rasmusenske Sag har givet Anledning til. Jeg skal ikke forsøge Indlæggenes Antal for eller imod, men blot ipagfærdigt gøre opmærksom paa, at man her staar overfor det mest afgørende Eten- eller, som Jorden ejer.

Denne Sag kan i hørt Fald ikke afgøres ved Tvetydigheder eller Jorlig. Enten er Jesus et aarlagsbestemt Led i Udviklingens Ræde. I saa Fald er det fornødfærdigt at hævde ham Stillingen som Udviklingens Højdepunkt. Udvikling er dog vel Fremfærd. Eller han bringer i sin Person andet og mere, end der fandtes i de historiske Forudsætninger. I saa Fald er han for evige Tider Døren ind til Underets Verden og Betegnelsen: Guds Søn den eneste, hvorigennem vi paa vort mangelfulde Sprog kan udtrykke, hvad vi ejer i ham. Mellem disse to Besvarelser findes ingen Omgang. De kan ikke findes. Hvor meget saa Aabendens liberale Teologi gør sig Umage derfor.

Den første Besvarelse er Videnskabens. Videnskabens som saadan har det ganske simpelt som sine Forudsætninger, at alt, hvad den faar at gøre med, skal fortales ad naturlig Vej. Selvfølgelig er denne Forudsætning et Stykke Dogmatik. Hvor ved man fra, at de Grænser, som vi i Væbskiftet benævner det naturlige, falder sammen med Verdens Grænser? Hvor tror man paa staa, at der mellem Himmel og Jord ikke findes mere, end hvad vore Føløffer drømmer om? Man kan med Rette sige, at det for Videnskabens fremfærdende Arbejde er nødvendigt at gaa ind under denne Forudsætning. Men man skal samtidig blive nødt til at indrømme Umuligheden af, at der findes en Tilværelse med andre Love, andre Lovmagter, anden Virkelighed end den hidtil anerkendte. Naar Videnskabens intet kan udgaa om denne Verdens Eksistens — lad os falde den Underets Verden — er dette ingen rimelig Grund til Tvivl. Selv en Truffelkunstner kan umuligt hente andet og mere op af sin høje Sat, end det han selv har puttet der ned. Videnskabens putter intet andet ned i Satten, end hvad der kan stemme med Mariagsloven. Nu ja! Naar Puden vendes i Vejret, falder der altsaa heller ikke andet ud. Dermed er alt lagt.

Men tilbage naar umægtelig det for Mennefeskabet som et Samfund ikke alene af tænkende, men ogsaa af levende afgørende Spørgsmaal, om vi er i Stand til at holde os i Live med den Kofi, som den strenge Videnskab byder os, om ikke vor aandelige Organisme frembyder andre Erkendelsesveje end de videnskabelige, ad hvilke vi maatte kunne faa udbudet vor Verden til ogsaa at omfatte Underet og dermed Evigheden. Skulde det vise sig umuligt ad disse Veje at naa en erfaringsmæssig Sikkerhed for, at vort Hjertes dybeste Krav er i Overensstemmelse med Tilværelsens Grundlov, da er Videnskabens Trøstelse brudt, vel at mærke for alle dem, der vil gaa ad disse Veje. Vi støres ikke derigennem til at foragte Videnskabens. Den gør sit ærlige og retfærdige Arbejde, og det skal den have Tak for. Men vor Horizont uvides saa „blaaligt sig hæver bag buldrende Strand det dejlige Land.“ Det vil være umuligt for noget Mennefte at nægte, at netop ad denne Vej — lad os kalde den Troens Vej — har Millioner og atter Millioner kæmpet sig frem til en Virkelighedsopfattelse, der naaede langt udenfor Aarlagslovens Grænser.

Det lader sig ogsaa med absolut Sikkerhed sige, hvad det er, som har drevet — og den Dag i Dag driver — disse Mennefter ud over Videnskabens Grænsefelt. De følger Hjer-

tets Krav. Med fuldkommen Erfaringsvisshed har de i deres egne Hjertes mødt Kædsgerninger, som Videnskabens intet kendte til, og som dog beviste deres Eksistens med større Energi end noget af alt det aarlagsbestemte. Forresten blandt alle disse Kædsgerninger har de samme Mennefter altid nævnt Synden. Videnskabens fornægter den og maa fornægte den. Det aarlagsbestemte maa være uden Ansvar. Og dog vidner hver evige Angerens Taare, der fældes, imod Videnskabens. Eller gaa ud til den vilde Søn og sig til ham: Som Du sidder blandt Evigheds, er Du et aarlagsbundet Led i Begivenhedernes Ræde. Gaa flubber Dig væk og stavrer sin Vej frem, til han kan faa aflagt sin Tilværelse af, hvad Virkelighed han har kommen ud i: Fader, jeg har syndet. Netop fordi Syndsfølelsen er den stærkeste Uhyllfølelse, Hjertet sender, taler den saa meget tydeligere Virkelighedens Sprog. En pinagtig Indbildning havde Videnskabens saamaend forlængst gjort det af med. Og de betrieede havde sagt Tak til.

I Syndsfølelsen staar Evighedsens Dør paa Klem. Ansvar. Mod hvem? Synden. Men altsaa føler vi os dybest inde forpligtede til et andet Liv end det, vi for Tiden formaar at leve. Vi føler os forpligtede til „at vilse, hvad ej vi kan“. Og denne forpligtelse sprænger vor Tilværelse. Vi kan ikke smøge den af os uden at komme uden for Virkelighedens Grund. Og dog er den paa en Maade „over Evne“. Saa er det, et Mennefte er ude paa de 70,000 Favnne Vand. Under ham gaaber Agrundens. Syndens store Følgesvend, Døden, truer. Men frem fra Mennefets Hjerte tvinger sig netop i denne Time en Kærlighedsberøring til Livet. Hvad det er, ved han knap. Men det er da i al Fald en Tilværelse, hvor Synd og Død ikke er mere. I denne Tilværelse har han Borgere. Og dog er han evigt stængt ude derfra. Hans Nøvede er hævet opad mod Stjernerne. Hans Fod vader i Jordens Dynd. Under disse Vilkaar er Aabendens Storkunst bleven til. Derfor hukker det af den, allevegne hvor de største store taler.

Naar Mennefter under disse Livsvilkaar — og de er Virkelighedens, den barfke Virkeligheds — møder Borherre, ser Miraklet. De bekræftes guddommeligt i Sandheden af, hvad de hidtil har oplevet — han skal overbevise Verden om Synd — men med Selvsopholdelsesdriftens Videnskab klammer de sig til ham, der gennem sit hellige Liv overvandt Synden, ved sin glædelige Opstandelse Døden, og som i Kærlighedens hellige Fællesskab er rede til at dele denne sin Sejr med os alle. De er fuldkommen klare over, at denne hellige Bevægelse foregaar i Evighedsens Verden, for Guds Naavn, men hvad de dunkelt anede, medens Syndens Lov knugede dem, det erfarer de nu til deres Frelse: At en for Guds Naavn er der Liv at finde. At en har Ryndighed til at forløse fra Syndens Skuld og Syndens Vyrde, kan en formaar at overvinde Døden. Dette Guds evige Liv er i ingen Henseende anderledes, end at det formaar at godtgøre sin Virkelighed for ethvert Mennefte, der ikke paa Forhaand døver sit Dre. Siger ikke en af Heres Digtere: Vi er af Gudbeet.

Skulde saa en eller anden hitte paa at spørge os, med hvad Ret vi gør dette Spring: fra vort Hjertes Krav til den Underets Verden, der ene imødekommer disse Krav, saa svarer vi, at det tænkte vi sandelig ikke paa. Vi sprang blot til, for det var Livet om at gøre. Og se, de 70,000 Favnne Vand ejede Bærevne.

Som vi nu lever, kommer denne Underets Verden os i Møde som en uimodstaaelig Kædsgerning. Vort Hjerte vidner, men der er ogsaa midt i Troens Oplevelse et Vidnesbyrd, som lyder ud fra selve Livets Kilde. Livet er altid sin egen bedste

Bevidnelse. Guds Aand vidner med vor Aand, at vi er Guds Værn. Og i Kraft af dette guddommelige Vidnesbyrd hilser vi ham, i hvem Evighedslivet som os nær, med Thomas' gamle Bekendelse: Min Herre og min Gud.
Oscar Geismar.

Korrespondancer

Montreal, Canada.

Til Vennerne i den atlantiske Kreds. — Da jeg fortaar, at der fra flere Sider i Kredsen spørges: „hvordan man det gaar i Montreal?“ skal jeg forsøge i al Størhed at give et lille Omrids af Arbejdet. I Uger efter, at det paa Kreds-mødet i Falmouth blev vedtaget, at jeg som Kredens Missionær, skulde gaa til Montreal for at forsøge paa at øve en Missionsgering blandt vort Folk her, forlod jeg Worcester og dermed de mange Minde fra Arbejdet der, samt alle gamle Venner. Ankom hertil den 26. Sept. Det begyndte stort, idet jeg fik mit første Maaltid Mad sammen med og hos en Kæmpebistop. Det vil ikke altid blive saa stort. Efter at have besøgt den eng. luth. Præst, fik jeg Lov til at bruge hans Kirke-fal to Gange uden noget Vedlæg, og siden, hvis det viste sig, at der vilde komme nogle Mennefter til Kirke, kunde vi saa den til Leje af hans Menighed for Søndag Eftm. I Ugens Løb udiendte jeg Postkort og besøgte flere af Folkene. Den 1. Oktober havde vi saa den første danske Gudstjeneste i Montreal. Der var til Stede ca. 40 voksne og nogle Børn. Den engelske Præst og Menighed gav os ellers ikke lyse Udgifter; det blev fortalt, at de havde gjort alt for det danske Folk, men uden Resultat. Det kan bemærkes, at det var Danfæ, der begyndte den eng. Menighed, dog er der kun saa Danfæ tilbage i den nu. Præsten sagde til mig: „Jeg har gjort alt, jeg har kunnet og givet op igen, kan De noget, saa vær saa god.“ Ikke just et Haab at begynde med. Vi har nu haft Gudstjeneste hver Søndag siden; en Del af vort Folk synes ogsaa at have nogen Interesse for Sagen, nogle slet ikke saa lidt. Den 1. Dec. lejede vi saa egen Sal paa en meget heldigt beliggende Plads, god Sporvognsforbindelse og lige midt i Byen. Huslejen er 20 Doll. om Maanedens indtil Maj, efter Maj 25 Doll., hvis vi beholder den. Dette Skridt blev gjort efter Folfenes eget Ønske. De vilde have noget for sig selv, sagde de. Tre Mand gik rundt og tegnede maanedlige Bidrag, saa Huslejen var sikret. For Tiden har vi saa traadt med at faa den lavet til en dansk Kirkefal med Alter, Prædikestol, Døbefont osv. Naar den er færdig, tænker jeg, vi har Sidsplads til ca. 80 Mennefter og en lille pæn hyggelig Sal. Folfene er villige til at ofre Tid og Pengene paa det. En Væler har lovet os et Alterbillede (haandmalet). Om Gud vil, begynder vi paa at samle de fmaa til Søndagskole lige efter Jul. Juleaften og Juledag skal 2 Juletræer være tændte, og vi haaber paa godt Husbesøg, Sjæle til Gavn, Gud til Ære. Min Familie ankom hertil fra Westbroof, Me., den 16. Nov, saa nu er vi her alle. Kæftende et Blik tilbage ud over den spændte Tid her maa jeg takke Gud for sin Naade og Hjælp. Det er jo lidt underligt at staa her saa langt fra Trosfølelse; men — Fremtiden — i Herrens Haand.

„Herre, frels det danske Folk i Montreal!“ Vi gaar saa med Fortrosthed til Gud ind i det nye Aar. Han, som har hjulpet hidindtil, han hjælper ogsaa herefter.

Folfene er meget flinke imod os, vi er velkomne i deres Hjem; mange af dem kommer hver Søndag i Kirke. Naar vi nu har vor nye Sal færdig, saa beder vi vor Provst her om til Salsindvielse, noget, som vi alle jer hen paa med Glæde. Dog bliver det vel vanskeligt for efter den 1. Febr. Venner i Kredsen, bed for vor nye Missionsplads; her synes at være en god Mulighed. Vi tænker paa, om Gud vil det, at danne Menighed her først i det nye Aar. Venner, bed for ham, I har sat her til at dele ud Livets Brød for forkomne Sjæle, at han maa staa her Sjæle til Frelse, Gud og hans Rige til Ære.

Til Slut en kærlig Hilsen med Ænsket om et glædeligt Nytår i Jesus Navn til vore Menigheder og „Danfæren“s Redaktør.

Hilsen til alle Kredens Præster. Eders i Tjenesten og Kristus.

L. H. M. A. Sweet,
Montreal, P. O., Canada.

Rogers, Florida, via Indian Spring.

Da jeg tillige med flere tænkte, at en Skildring af Forholdene her i den danske Koloni i det solrige Florida, maatte kunne interessere en Del af Bladets Læsere og Venner oppe i det kolde Nord, sender jeg efter Evne disse Linier.

Den danske Koloni i Florida er ikke stor, men Rom blev jo heller ikke bygget paa een Dag, og selv om Byen her kun er paa sit første Stadium endnu, saa nærer vi dog ingen Befymring for dens Fremgang. Vi er beliggende 15 Mil Vest for New Smyrna, den smukke By, hvis Velgæenhed og Omgivelser hver Vinter drager saa mange Turister til sig, og som stadig vokser i Størrelse.

Tre Gange om Dagen løber Toget gennem den danske Koloni paa Vej fra New Smyrna til Orange City, hvilket er en stor Begynstiggelse for Kolonien. I disse Dage er vi ved at starte vort eget Posthus og en „Grocery-store“, og Landkompaniet er i Færd med at sætte Telefonlinie op gennem Kolonien til New Smyrna, hvilket selvfølgelig ogsaa er en stor Fordel og vil hjælpe Kolonien i mange Henseender.

Hvad Jorden angaar, synes den at være af god Befæstighed. Vi Danfæ, som er her, har opdyrket en lille Forlyggshave i Fællesskab, hvor vi har plantet forskellige Grønter som Kartofler, Salat, Radiser, Gulerødder, Æg, Tomater, o. l., og alt trives udmærket. Juleaften spiste vi de første Radiser og Salat, og jeg behøver vel ikke at bemærke, at det var lækkert.

Hvis jeg ikke trætter, vil jeg benytte Lejligheden til en fort Beskrivelse af Juleens Forløb herude. Juleaftens Dag var Temperatur 82 Grader i Skyggen, og mærkeligt er det for os alle at gaa her under de grønne Træer og Palmer i det dejlige Solfin i Juledagene. Juleaften samlede vi alle til et smukt pyntet Juletræ, og efter at Gaverne var delt ud, og Hjertebrandt ned, bandede vi os alle udenfor omkring et stort Baal, og ved Skæret af Baalet læste Pastor Sørensen Juleevangeliet for os og holdt derefter en kort Tale, hvori han sammenlignede vor lune hyggelige Juleaften med den store Juleaften i Bethlehem, som ogsaa fejredes under den aabne Himmel.

Han sluttede med en Bøn, og efter den led alle de smukke danske Julefalmere ud i den stille Nat, hvorefter vi skiftes glade over vor første Juleaften i Florida.

Første Juledag samlede vi alle om Morgenen for at tiltræde en planlagt Udflugt til en stor Sø en Times Gang fra Kolonien. Efter en varm Spadferetur, under hvilken Svæverterne trillede os med af Rinderne, naaede vi Søen, og slog os ned i en stor „Orange Grove“, hvor Miss Miller og Miss Dorthea Jensen begyndte Anrettelsen af en fortrinlig Luncheon, jeg skriver udtrykkelig forfarlig, for vi spiser nemlig alle uden Sammenligning.

Lunchen indtoges under de smukkeste fulde Orange-Træer i det dejlige Solfin, og midt under hele Forestillingen blev vi fotograferet af Jens Carlén fra Elk Horn. Efter Lunchen tog vi den smukke Omega i Petragtina, og vi var alle barenede ude at plukke i Bandet.

Solen var ved at synke i Vest, før vi begyndte Hjenturen, alle enige om, at vi havde tilbragt en enestaaende Juledag.

I Dag, 2. Juledag, fordrives Tiden med at læse den modtagne Julepost og hvile ud, for i Morgen skal vi ud igen og vise, at Men kan bide, og glæde os ved hver af Stovens Kroner som falder.

Med Hilsen
Wilh. Varien.

Frit. Julekalender for 1912. For at introducere vor Katalog for Boger, Postkort, osv., til enhver Læser af dette Blad vil vi sende **absolut frit** et Eksempel af vor Julekalender for 1912, indeholdende mange Fortællinger og Stik, derom De sender os 10 eller flere Venners Navne og Adresser.
J. V. LEACHMAN & SON, - Minneapolis, Minn.

160 Acre Farm

maa sælges inden 30 Dage. Vel værd \$125 per Acre men sælges for \$110 per Acre.

Stun 1/2 Mil til en trivelig By. Danfæ „Settlement“ med dansk luthersk Kirke. God Skole. Forrige Aar avledes 80 Bu. Majs per Acre, sidste Aar 50 Bu. Der findes ikke bedre Land noget Steds. Kun \$7000 behøves at udbetales. Resten til 5%.

Suff, der maa handles hurtigt! Skriv straks til
Simon Syndegaard,
Royal, Ia.

Oplysning om Florida Land, Avling Altma o. j. v.

i den danske Koloni i Volusia Co., faaes ved at tilskrive
P. S. Miller,
Rogers, via Indian Springs, Florida.
For Elk Horn, Ia.

DANA COLLEGE

BLAIR, NEBRASKA.

WINTERTERMIN BEGYNDTE 4DE DECEMBER 1911.

Tilbyder Undervisning i følgende Kursus:

- PROSEMINAR—fåraarigt, forbereder til Trinitatis Seminarium
- NORMAL—uddanner Lærere og Lærerinder for „public schools“—udsteder „State certificates“.
- ACADEMIC—fåraarigt, forbereder til de ledende Skoler.
- COMMERCIAL—Bogføring og Stenografi.
- MUSIC—Piano, Orgel, Violin og Sang.

God Anledning for Nykommere til at lære Engelsk.

For Kost, Logi og Undervisning per fire Uger \$18.00.

C. X. HANSEN Forst.

Skriv efter ny Katalog.

Skolen i Solvang

sabnes for unge dansk-amerikanske Mænd og Kvinder den 15. Nov. 1911 og slutes 5. April 1912.

Der undervises baade paa Dansk og Engelsk i de almindelige Skolefag og i Handelsfagene og holdes Foredrag over historiske og litterære Emner. Unge forberedes til Konfirmation.

Solvang ligger i den smukke Santa Ynez Dal og har et udmærket Klima.

6 Doll. om Ugen for Ophold og Undervisning.
B. NORDENTOFT, Forstander.

Man henvender sig foreløbig til Prof. P. P. Hornslyd, Los Olivos, Santa Barbara Co., Cal.

Dampskibsbilletter

med

Cunard Liniens store hurtige Skibe

sælges af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR.

KIRKEAARET I HJEMMET.

En Børnepostille af Henry Ussing.

En hel Aargang korte Prædikener stilet særligt til Børn men som vel kan tjene til Opbyggelse for alle i Hjemmet store og smaa.

237 Sider. Kun 40 Cents.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.